

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2276/2020
07.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужилаца Месне заједнице Кленике и Ловачког удружења „Соко“ Кленике, које заступа Општински јавни правобранилац општине Бујановац, против тужених Ветеринарске станице Бујановац и Ловачког удружења „Голуб“, Бујановац, чији је пуномоћник Миле Ристић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1580/17 од 23.02.2017. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неонована, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1580/17 од 23.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу П 735/15 од 29.08.2016. године, утврђено је да су тужиоци, по основу градње, носиоци права коришћења на згради Лова у селу Кленике, површине 85 м² и на кат. парц. ..., земљиште под објектом, површине 85 м², на којима је у ЛН бр. ... КО ... уписан као држалац тужени Ловачко удружење „Голуб“, Бујановац са правом коришћења тужене Ветеринарске станице Бујановац. Наложено је туженима да тужиоцима признају право коришћења на објекту и земљишту под објектом и да им дозволе да своје право укњиже код надлежне Службе за катастар непокретности. Наложено је туженом Ловачком удружењу „Голуб“ из Бујановца да зграду Лова у селу Кленике преда тужиоцима испражњену од лица и ствари и обавезани су тужени да тужиоцима солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 145.100,00 динара, с тим што износ од 141.500,00 динара, са законском затезном каматом од изивршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1580/17 од 23.02.2017. године, првостепена пресуда је преиначена, тако што је тужбени захтев одбијен и обавезани су тужиоци да туженом Ловачком удружењу „Голуб“ из Бујановца на име парничних трошкова исплате износ од 75.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, у вези члана 386. став 3. истог закона на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, зграда Лова, у селу Кленике, постојећа на кат. парц. бр. ... КО ..., површине 85 м2, зидана је током 1979. године, од грађевинског материјала и радном снагом мештана села Кленике, као и средствима од чланарине Ловачког друштва „Соко“ Кленика.

По основу решења СО Бујановац од 10.02.1978. године, кп бр. ... КО ... уписана је у пл бр. ... као друштвена својина корисника Ловачког друштва „Соко“ Кленике. Након тога право коришћења на тој парцели, решењем СО Бујановац од 14.04.1994. године, пренето је на Ветеринарску станицу Бујановац, када је утврђен општи интерес за изградњу здравствене амбуланте за заштиту стоке од болести у селу Кленике. Касније је Ловачко друштво „Соко“ припојено Ловачком удружењу „Голуб“ из Бујановца, а 2012. године је поново регистровао као самостално правно лице.

Према Листу непокретности бр. ... КО од 28.01.1914. године и извештају СКН у Бујановцу од 14.02.2014. године, кп. бр. ... КО ... уписана је као власништво Републике Србије, као корсник парцеле је уписана Ветеринарска станица Бујановац, а као држалац објекта на овој парцели уписано је ЛУ „Голуб“ из Бујановца.

На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је применио одредбе члана 81. Закона о удружењима („Службени гласник РС“ број 51/2009) и чл. 22. и 24. Закона о основама својинскоправних односа и оценио да је тужбени захтев основан. Према датим разлозима, спорни објекат је изграђен материјалом и радом мештана села Кленике и средствима од чланарине ЛУ „Соко“ Бујановац на парцели која је у време градње била уписана као друштвена својина корисника ЛД „Соко“ Кленика, а не постоје докази да су средства ЛД „Соко“ Кленика пренета Ловачком удружењу „Голуб“ Бујановац.

Другостепени суд је оценио да је у првостепеном поступку правилно и потпуно утврђено чињенично стање, али да је погрешно примењено материјално право, због чега је правилном применом члана 211. ЗПП преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио, као неоснован, јер на страни тужених не постоји потпуна пасивна легитимација.

Одредбом члана 211. став 1. ЗПП прописано је да нужно супарничарство постоји ако по закону или због природе правног односа тужбом морају да се обухвате

сва лица која су учесници материјално правног односа. Ставом 2. истог члана закона прописано је да ако сва лица из става 1. тог става нису обухваћена тужбом, као странке, суд ће да одбије тужбени захтев као неоснован. Ставом 3. наведене одредбе прописано је да о нужном супарничарству суд води рачуна по службеној дужности.

У смислу цитиране законске одредбе у тужби за утврђење стварних права на непокретности, на страни туженог морају бити обухваћена сва лица која су у јавним књигама уписана као носиоци стварних права. Реч је о нужним супарничарима према којима се због природе правног односа спор може решити само на једнак начин, јер донета пресуда о утврђењу стварних права на непокретности има дејство према свима.

Како тужиоци тужбом на страни туженог нису означили и Републику Србију, која је у јавним књигама уписана као носилац права својине на кат. парц. ... КО ..., на којој се налази предметни објекат, а тужбом се поред утврђења права коришћења и предаје у државину објекта тражи и утврђење права коришћења на земљишту под објектом, то је супротно наводима ревизије, правилно оценио другостепени суд да неозначавање свих нужних супарничара на страни туженог, применом члана 211. став 2. ЗПП води одбијању тужбеног захтева, услед непотпуне пасивне легитимације.

Супротно наводима ревизије, Република Србија је као власник непокретности учесник материјалноправног односа који се разрешава у овој парници, па постоји нужно супарничарство како власника парцеле, тако и корисника парцеле и држаоца објекта на парцели, јер евентуално утврђено стварно право на непокретности делује према свима, у конкретном случају и према власнику парцеле.

Нису од значаја наводи ревизије да тужиоци тужбом не оспоравају Републици Србији право власништва на парцели. Одредба члана 211. ЗПП је императивне природе и регулише услове под којима се може водити поступак у вези постављеног тужбеног захтева. Ако такав услов није испоштован, а могао је бити испоштован обухватањем као туженог и Републике Србије као субјекта који је у јавним књигама уписан као власник непокретности, нема услова за удовољење постављеном тужбеном захтеву.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић